

PARAULA I VIDA

La Mare de Déu bombardejada de Nagasaki

El propassat 23 d'abril, diada de Sant Jordi, vaig rebre la visita de monsenyor Joseph Mitsuo Takami, arquebisbe de Nagasaki. Visitava el nostre país amb motiu del 65 aniversari de les bombes atòmiques llençades sobre el Japó. Es tractava d'una etapa més d'un pelegrinatge de pau. Per això, amb l'arquebisbe i un grup de catòlics japonesos que l'acompanyaven, vàrem fer un acte de pregària per la pau a la capella de l'Arquebisbat de Barcelona. També visitarem el temple de la Sagrada Família.

Mare de Déu de la ciutat de Nagasaki, cremada per la bomba atòmica (1945)

Després d'haver patit persecució durant més de 250 anys, uns tres mil cristians de la zona d'Urakami foren exiliats a diferents punts del Japó. Finalment, el 1873, se'ls permeté de retornar al seu poble, però els que sobrevisqueren hi arribaren despulats de totes les seves pertinences.

Ajudats pels sacerdots de les Missions Estrangeres de París, després de trenta anys, aconseguiren finalitzar l'església d'Urakami. Tanmateix, vint anys més tard, el 9 d'agost de 1945 —enguany farà 65 anys—, la bomba atòmica destruï totalment l'església que havia estat construïda amb tant de sacrifici.

Al'altar central de l'església hi havia una estàtua de la Immaculada Concepció de Maria. Era una talla de fusta d'uns dos metres, basada en la pintura de Murillo i tallada a Espanya, fet pel qual es creu que fou donada a aquesta església a l'entorn de l'any 1900 per l'ambaixador i ministre D. Uribarri.

La imatge de Maria es cremà en l'explosió de la bomba atòmica, però el seu cap quedà enterrat sota les cendres i per això es salvà parcialment. L'any 2005, amb motiu de la commemoració dels 60 anys del tràgic bombardeig, es reconstruí la nau dreta de la catedral d'Urakami i es dedicà a la Mare de Déu Víctima de la Bomba Atòmica. El cap malmès de la imatge i un tros de fusta recorden la persecució d'aquella comunitat cristiana i el drama de l'eclosió nuclear.

Per això, aquesta estàtua presideix un pelegrinatge de pau dels catòlics de Nagasaki per diverses ciutats d'Espanya i Itàlia, on, a Roma, seran rebuts pel Papa. «La pau mai no es pot crear per mitjà de la violència —em digué l'arquebisbe Takami. Els meus familiars propers moriren també amb l'explosió de la bomba atòmica. Espero que aquesta peregrinació no només doni a conèixer a la gent el patiment causat per les bombes atòmiques llençades el 1945, sinó que també es converteixi en una crida en favor de la pau».

Els arquebisbes d'Hiroshima i Nagasaki han signat una declaració conjunta en la qual demanen als líders mundials que facin un pas audaç vers l'abolició total de les armes nuclears i l'assoliment d'un món sense guerres.

De llavis de l'arquebisbe de Nagasaki vaig poder sentir la història de la imatge de Santa Maria, anomenada la Mare de Déu bombardejada de Nagasaki, que es venera a la catedral Urakami d'aquesta ciutat.

És una imatge que porta en els seus ulls i en el seu rostre els signes de la tragèdia. Em va semblar comprendre les raons per les quals els cristians de Nagasaki veuen reflectida en aquesta imatge ferida la seva pròpia història com a comunitat cristiana. Després d'haver patit persecució durant més de 250 anys, uns tres mil

cristians de la zona d'Urakami foren exiliats a diferents punts del Japó. Finalment, el 1873, se'ls permeté de retornar al seu poble, però els que sobrevisqueren hi arribaren despulats de totes les seves pertinences.

Ajudats pels sacerdots de les Missions Estrangeres de París, després de trenta anys, aconseguiren finalitzar l'església d'Urakami. Tanmateix, vint anys més tard, el 9 d'agost de 1945 —enguany farà 65 anys—, la bomba atòmica destruï totalment l'església que havia estat construïda amb tant de sacrifici.

Al'altar central de l'església hi havia una estàtua de la Immaculada Concepció de Maria. Era una talla de fusta d'uns dos metres, basada en la pintura de Murillo i tallada a Espanya, fet pel qual es creu que fou donada a aquesta església a l'entorn de l'any 1900 per l'ambaixador i ministre D. Uribarri.

La imatge de Maria es cremà en l'explosió de la bomba atòmica, però el seu cap quedà enterrat sota les cendres i per això es salvà parcialment. L'any 2005, amb motiu de la commemoració dels 60 anys del tràgic bombardeig, es reconstruí la nau dreta de la catedral d'Urakami i es dedicà a la Mare de Déu Víctima de la Bomba Atòmica. El cap malmès de la imatge i un tros de fusta recorden la persecució d'aquella comunitat cristiana i el drama de l'eclosió nuclear.

Per això, aquesta estàtua presideix un pelegrinatge de pau dels catòlics de Nagasaki per diverses ciutats d'Espanya i Itàlia, on, a Roma, seran rebuts pel Papa. «La pau mai no es pot crear per mitjà de la violència —em digué l'arquebisbe Takami. Els meus familiars propers moriren també amb l'explosió de la bomba atòmica. Espero que aquesta peregrinació no només doni a conèixer a la gent el patiment causat per les bombes atòmiques llençades el 1945, sinó que també es converteixi en una crida en favor de la pau».

Els arquebisbes d'Hiroshima i Nagasaki han signat una declaració conjunta en la qual demanen als líders mundials que facin un pas audaç vers l'abolició total de les armes nuclears i l'assoliment d'un món sense guerres.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Audiència del Sant Pare al Cardenal de Barcelona

► El divendres 21 de maig el Sant Pare rebé el Cardenal de Barcelona. En el curs de la conversa, el Cardenal li explicà que Barcelona ja s'està preparant per rebre'l el proper 7 de novembre, quan visitarà la ciutat per consagrar el temple de la Sagrada Família. El Dr. Martínez Sistach també li va dir que Antoni Gaudí deia que en aquest temple tot era providencial i que ell considera providència el fet que el temple sigui consagrat per un Sant Pare que es diu Josep. Sant Josep va estar molt present en els orígens del temple expiatori, que va tenir com a promotor Josep M. Bocabella, president de l'Associació de Devots de Sant Josep, i com un dels primers col·laboradors del projecte Sant Josep Manyanet.

GLOSSA

Ens va fer bons i lliures

Un home que ha dedicat tota la seva vida a l'educació d'adolescents i joves arriba als setanta anys. Els antics alumnes tenen molt bon record dels seus ensenyaments i de la seva persona. Un d'ells crea un grup a la xarxa social Facebook amb el títol «Amics del professor...». Començaren a arribar els escrits. La tònica és aquesta: «M'ensenyà a confiar en les meves capacitats». «No només ensenyava perfectament l'assignatura, sinó que em va fer créixer com a persona». «És la persona que, tret dels meus pares, m'ha ajudat més a la vida». «Ningú sap com seríem avui si no s'hagués creuat en les nostres vides un home bo i lliure que ens va ensenyar a tants a ser bons i lliures».

Darrera d'aquestes consideracions hi ha el testimoni d'una vida que amb les seves paraules presentava uns valors que ajudaven a configurar una manera de viure, i amb el fer de cada dia els donava credibilitat i un rostre concret: «Gràcies per les seves ganes de ser i d'ensenyar-nos a ser, també a nosaltres». «Que fàcil és oblidar, en determinats moments, el que un ha après dels pares, sense el far i nord que vostè va ser per a molts de nosaltres».

Un testimoni que es feia proper, des del coneixement dels nois i les noies, des de la resposta generosa a cadascú, i al grup: «Recordo que el seu fill em donava catequesi. Jo no anava, encara, a la seva classe i ja copsava quel-

com especial en el pare del meu catequista quan, a vegades, venia a la sala on ens reuníem. No oblidaré mai la seva proximitat, quan ja era alumne de batxillerat, en el que fou, possiblement, un dels moments més difícils de la meua vida». «I abans de començar els exàmens sempre escrivia a la pissarra: Ànim i sort!»

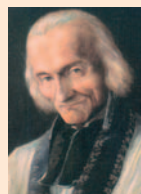
Més en el fons, la manera de ser i de fer d'aquest professor arrela en una fe profunda, viscuda amb normalitat en la respiració, en la mirada... «Li havíem escoltat dir: Des de l'alba de la humanitat, l'home té intuïció de Déu». «Sens dubte el cristianisme, l'humanisme cristià, que ens va presentar i transmetre arrelà en el meu cor com una llum que em guia en el camí de la vida i sempre és present. Una llum que ara ensenyo als meus fills».

L'agraïment és la tònica dominant: «La seva saviesa ens impregnà de tal manera que els seus ensenyaments no s'obliden mai, independentment del camí que un segueixi a la vida». «La millor manera d'expressar el meu agraïment és assegurar-li que el món és avui una mica millor, gràcies al fet que ens va fer millors a nosaltres». «L'ensenyament del savi és font de vida que aparta dels llaços de la mort. El bon sentit es fa apreciar» (Pr 13,14-15a).

Savi, professor, i encara més: un mestre, un mestre bo.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Al costat d'aquest sagrament tan admirable (l'eucaristia), som com una persona que es mor de set al costat d'un riu, només caldria que inclinés el cap; com una persona que segueix essent pobre al costat d'un tresor, només caldria que parés la mà.

► Al lado de este hermoso sacramento (la eucaristía), somos como una persona que se muere de sed al lado de un río, sólo tendría que inclinar la cabeza; como una persona que sigue pobre al lado de un tesoro, sólo tendría que tender la mano.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs».

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

(Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix».

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teua, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?». Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau».

▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David: «Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saúl, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.» David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación. / Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los galatas

(Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley.

Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios. Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí.

Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» Él respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?». Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.» Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

Jesús i la dona pecadora, pintura de Jacopo Robusti («il Tintoretto»), Venècia 1518-1594), Monestir de l'Escorial, Madrid

COMENTARI

La dona del perfum

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,2-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimercres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 ■ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres**: 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 ■ **diumenge** vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Za 12,10-11;13,1 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24.

L'Evangeli d'aquest diumenge ens presenta una pàgina entranyable. La protagonista és una de tantes dones anònimes que trobem en l'Evangeli de Lluc. No té nom, ni cultura, ni prestigi, ni influència, ni autoritat, ni molt probablement disposa tampoc de gaires mitjans econòmics. La dona del perfum —coneguda més aviat com la pecadora pública—, tan sols posseeix humanitat i tendresa, temeritat i audàcia. Sola i desconsolada, decideix arriscar-ho tot per Jesús.

Quina és la resposta de Jesús? Jesús no dubta a passar per damunt de les normes vigents en la seva societat per tal que aquella dona recuperi la dignitat que

Simó —el representant dels fariseus— li havia negat sense motiu. Jesús accepta el seu amor i reconeixement, acull les seves carícies, olora el seu perfum, la mira als ulls, parla amb ella, li agraeix el seu gest i li dóna la pau del cor. Jesús perdona a l'instant tots els seus pecats. No els els recorda, no els compta, no els classifica. El remei de Jesús genera en el cor de la dona els sentiments més delicats de l'ésser humà: amor i agraïment.

La dona entra a casa del fariseu sense dignitat i sense cap recolzament, i en surt havent recuperat la dignitat, el perdó, la llibertat. L'actitud de Jesús és profundament humana i alliberadora: d'una banda, trenca tabús, travessa fronteres,

desmunta prejudicis, relativitza lleis, desemmascara injustícies; d'altra banda, genera vida, relació, diàleg, intimitat i promou la relació interpersonal autèntica. Trobar-se amb Jesús és sempre un punt de partença, una porta que s'obre al futur, una ventada d'esperança.

Com són les nostres trobades amb els germans i germanes? Quina és la nostra actitud habitual? Generem vida o l'apaguem? Enderroquem barreres o les construïm? Fomentem el diàleg constructiu o preferim la distància i l'individualisme? Perdonem amb generositat o acusem sense pietat? Som capaços de gestos gratuïts?

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe (esperançada) actua per l'amor

Cal expressar l'admiració pel fet que aparegui unida la tríada fe-esperança-amor des de la primera meitat del segle i en l'Epístola Primera als Tessalonicencs, de l'any 51 (1Te 1,3). Fe, esperança i amor és l'equipatge espiritual del qual disposa la persona humana per obrir-se i donar-se a Déu i al món dels altres.

L'amor de Déu comunicat a l'home —és a dir l'Esperit Sant que ens ha estat donat— imprimeix en l'home un nou dispositiu, una nova obertura envers Déu i els altres: és la fe, esperançada, que actua per la caritat.

El coneixement i l'amor, en Déu —que és simplicitat summa— s'identifiquen. En nosaltres, els humans, podem distingir-los conceptualment. I està bé de fer-ho així, però han d'anar units: l'amor s'ha d'implicar en el coneixement i viceversa; l'amor ha de fer-se immanent al coneixement i viceversa.

La deriva d'Occident ha estat haver separat —i no tan sols haver distingit— raó i amor. I els estem separant

encara. De tal manera que hem elaborat, gairebé *construït*, una raó analítica, tècnica, calculadora i programadora, separada, però, de l'afectivitat i de la direcció que l'amor ha d'imprimir al conjunt de l'ésser i de l'actuar dels humans. Aquesta raó que ha portat al creixement científic i tecnològic no pot tenir com a peatge la supressió de la raó simbòlica, ni de l'afectivitat, ni de l'acció de compartir personalment i socialment.

No estic postulant un coneixement subjectivista, sinó regit per la finalitat suprema: que totes les coses estiguin impregnades de la Bondat de Déu, participant tant com sigui possible de la Bondat divina i s'hi encaminin.

El cristianisme ha establert la necessària unitat de la fe-esperança i amor, i del coneixement, amor i acció: «Fills meus, no estimeu pas amb frases i paraules sinó amb fets i veritat» (1Jn 3,18), perquè els fets són la prova que l'amor és vertader.

Josep M. Rovira Belloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

ENTREVISTA

JAVIER YÁÑEZ

Les mates i la fe

«**C**rec en Déu perquè un món sense Déu seria un món sense Ser, sense Veritat, sense Bé i sense Bellesa; en canvi, en contemplar la realitat veiem espurnes de tot això, encara que de forma parcial i limitada i, per tant, Déu ha d'existir». Són paraules del doctor en matemàtiques Javier Yáñez, a qui el proppassat 8 de maig, el Prelat de l'Opus Dei, Mons. Echevarría, va ordenar sacerdot a Roma, un cop obtinguda la llicenciatura en Teologia —actualment està fent el doctorat.

En quin moment t'adones que la teva missió és servir Déu a través del sacerdocí?

La Providència et va portant —a través de l'exemple dels pares, dels amics que em van il·lusionar a buscar la santedat en la vida corrent, de diferents circumstàncies de la vida— fins que un dia et plantejges la crida: No podria fer de la meua vida alguna cosa útil en servei de Déu i de les ànimes? I així, amb la gràcia de Déu, em vaig adonar que Crist em deia «segueix-me» amb aquesta nova manera de servir: el sacerdocí.

Com t'ajudarà el fet de ser doctor en matemàtiques en la teva tasca pastoral?

Diuen que les matemàtiques ajuden a estructurar el pensament, la manera de raonar i així faciliten comprendre millor els problemes i buscar possibles solucions. En aquest sentit, potser m'ajudaran a fer-me càrrec més fàcilment de les dificultats de les persones a les quals serviré en la meua tasca pastoral i a intentar ajudar-les secundant l'acció de l'Esperit Sant en les ànimes. En tot cas, les matemàtiques tenen el seu límit pel que fa a les coses de Déu, ja que en aquest àmbit no sempre dos més dos són quatre.

Quin missatge consideres més necessari de transmetre a una societat mancada de fe?

Un possible missatge que proposaria seria recordar que encara que vulguem deixar Déu de banda, Ell, com a bon Pare, sempre ens està esperant, sense cansar-se, perquè ens estima i ens ha enviat Crist i l'Esperit, amb la seva Església, per tenir llum i esperança.

Oscar Bardají i Martín

Convertir el dolor en alegría

Manuel Lozano Garrido

Ayer fue beatificado Manuel Lozano Garrido, *Lolo*, en Linares (Jaén). A los veinte años un reumatismo articular le dejó sentado en una silla de ruedas. Así permaneció durante 28 años. Él escribió: «Aparentemente el dolor cambió mi destino de un modo radical. Dejé las aulas, colgué mi título de profesor, fui reducido a la soledad y el silencio... No obstante vivo en el gozo». Fue periodista y escritor.

Su biógrafo Dr. Rafael Higuera, los amigos de *Lolo*, su hermana Lucy, sus familiares, los sacerdotes amigos, los médicos, los conocidos, han atestado en el proceso que: «*Lolo* supo convertir el dolor en alegría».

El médico pediatra A. Pulpillo, durante una entrevista para Radio Barcelona que le hice sobre el milagro atribuido al siervo de Dios, Manuel Lozano, en el que intervino como médico cualificado en el proceso, me decía: «*Lolo* sufría constantemente; su dolor era como si tuviera clavados alfileres en todos los poros de la piel; tocarle, rozarle con la mano era un suplicio; también tenía dos cálculos renales enormes que debían causarle grandes dolores. No obstante era un hombre alegre y transmitía ánimo y alegría». *Lolo* escribía que «la almohada le hería como la piel de un erizo».

Su hermana Lucy me contaba que, «tocarle, rozarle, moverle era un tormento; todas las noches le colocaba pequeñas almohadas en el brazo, en el codo, en la muñeca, en las manos, en el hombro, en el costado, en todo el cuerpo. La operación duraba un largo rato aunque siempre entre bromas, sonrisas y risas antes de dejarlo totalmente acostado».

Vivió ciego durante sus diez últimos años y escribió nueve libros, miles de artículos para la prensa y fundó la obra Sinaí para ayuda de los enfermos.

J. M. Alimbau

SANTORAL

13. ✠ Diumenge XI de durant l'any. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dilluns. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC), santa Digna, vg. i mr.

15. Dimarts. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-Vallència 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dimecres. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s.

iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

17. Dijous. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Divendres. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. Dissabte. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

QUERIDOS ABUELOS

La sabiduría de los ancianos

Deseo insistir un poco en lo prestigioso que tendría que ser el hecho de ser viejo. Porque un servidor ya está bien convencido de que la sabiduría que albergan los ancianos es

imprescindible para el progreso de la civilización.

¿Contamos ahora con la sabiduría de los ancianos? Evidentemente, en la sociedad actual, se valora poco el relevante papel que juegan o que podrían jugar los ancianos en relación con la familia y la sociedad en general. Una voz autorizada al respecto es la de Alberto Marxuach, presidente de la Red Mundial Crescendo y ex-presidente de Vida Ascendente Internacional, que opina: «Es bastante usual hablar de la sabiduría de los mayores, pero con más o menos convicción. Ciertamente, en otros tiempos esta sabiduría correspondía a una realidad reconocida, que se manifestaba en el consejo de ancianos, en el senado, en los presbiterios, etc.».

Esta fuente de sabiduría, desaprovechada ahora, ya no se reconoce institucionalmente y tal vez se considera más un tópico que una realidad. ¡A tiempo estamos de enderezar estas prioridades sociales!

Ahora bien, esta sabiduría se ha de manifestar, ante todo, en adaptarse a la vejez y sintonizar con ella. León Tolstoi afirmó: «La sorpresa más grande de la vida es la vejez». Dejemos de sorprendernos y dejémoslos llevar por las nuevas oportunidades que nos brinda la vejez, etapa que debemos ver como una apertura y no como una clausura. La vejez no es ni una debacle ni una edad dorada. Es una etapa tan rica y digna de ser vivida como las otras. Puede ser la oportunidad de conocer aspectos de nosotros mismos que desconocíamos; de ver, sentir y amar de otra manera. Así, en lugar de volvernos unos viejos amargados, podemos aspirar a proporcionar a nuestro entorno la alegría y el calor humano del que nuestro mundo está tan necesitado. Un refrán sobre abuelos dice: «El título más grande es haber sido declarado abuelo».

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Delegació de Pastoral de Joventut. Dijous 17 de juny (20 h) cloenda de les trobades de pregària que s'han celebrat mensualment a la catedral durant el present curs 2009-2010, amb una Eucaristia que presidirà el cardenal Lluís Martínez.

Presentació del darrer número monogràfic de la revista *Qüestions de Vida Cristiana*. Dilluns 14 de juny (19 h) conferència del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, sobre «La història de la Bíblia en els països de llengua catalana». Acte presidit pel cardenal Martínez Sistach a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r).

75 anys de la parròquia del Bon Pastor (Pg. Enric Sanchís 2). Aquesta comunitat cristiana clourà els actes programats amb motiu del 75 aniversari de la seva fundació, el dissabte 19 de juny (20 h), amb una Eucaristia presidida pel cardenal Martínez Sistach.

Parròquia de la Mare de Déu de Núria (c/ Bon Pastor 9). Concert del Cor de la Universitat Ramon Llull, dirigit per Esteve Nabona. Dissabte 19 de juny (18 h).

Seminari Menor obert. Dies 18 i 19 de juny, trobada mensual per a adolescents de 12 a 18 anys que es pregunten què cal per ser capellà i per seguir Jesús. Informació: tel. 934 541 600 / 648 181 405 o semenor@seminaribarcelona.net.

Fundació Joan Maragall. Albert Sáez, director adjunt d'*El Periòdic* comentarà l'actualitat cultural i religiosa del mes de juny, dilluns 14 (19 h), a l'auditori (c/ València 244, 1r).

Església Sant Gaietà - P. Teatins (Consell de Cent 293). Divendres 18 de juny (18 h) Grups d'iniciació i Coral Infantil de l'Escola Musicant, amb diversos directors; dissabte 19 (18.30 h) Orfeó de Sants; diumenge 20 (18 h) Orfeó de Sants, femení i infantil, director: Alfred Canamero; dilluns 21 (20.30 h) Corals Infantil, Mitjans, Joves i Pares i Grup de Percussió de l'Escola Musicant.

Jornada Monàstica amb les Carmelites Descalces de la Roca del Vallès. «Una

IN MEMORIAM

Mn. Tomàs Vergés i Forns o la memòria de sant Josep Oriol

El passat 18 de maig, lliurà la seva ànima a Déu Mn. Tomàs Vergés i Forns. Tenia 87 anys. Des de l'any 1974 era adscrit a la parròquia del Pi, de Barcelona. Durant un temps, col·laborà pastoralment a la diòcesi de Valdivia (Xile). Mn. Tomàs Vergés era, a la diòcesi, la memòria del gran sant barceloní Josep Oriol. Com a arxiver del Pi, coneixia molt a fons la vida i l'espiritualitat del doctor «Pa i Aigua». Amb aquest títol publicà, l'any 1981, un llibre editat en català i en castellà per les Editorials Claret i Formiga d'Or. L'any 2002, sortí *Sant Josep Oriol, un sant per al nostre temps*, síntesi d'una seriosa tesi doctoral que Mn. Vergés presentà a la Facultat de Teologia de Catalunya i que li va dirigir el Dr. Josep M. Rovira Bellosó, que també li va escriure el pròleg, en el qual deia que el llibre de Vergés «ens fa conèixer-lo i, sobretot, estimar-lo de debò» (a sant Josep Oriol).

Mn. Joan Guardiola i Blanch: un sacerdot proper a la gent

El passat 17 de maig morí a Barcelona Mn. Joan Guardiola i Blanch, que des de l'any 1980 i fins a la seva jubilació, l'any 1997, havia estat rector de la parròquia de Sant Isidor, de Barcelona. Tenia 89 anys. Fou vicari de Capellades, Molins de Rei, Sant Adrià de Besòs i Santa Agnès, de Barcelona, i rector de Sant Martí Sarroca i de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat. Fou un sacerdot sempre molt servicial i molt proper a totes les persones.

Jornada amb l'espiritualitat carmelitano-teresiana», dissabte 26 de juny (10.30-19.30 h). Oberta només a dones de totes les diòcesis. Bilingüe. Lloc: Monestir de la M. de Déu de Montserrat i St. Josep Oriol (Camí de Can Grau, s/n —La Torreta— la Roca del Vallès). Informació: tel. 938 703 475 i 606 502 230; a/e: ocd@carmelroca.e.telefonica.net; web: www.laspiedrasvivas123.com.

BREUS

Premio mundial Fernando Rielo de Poesia Mística. Se convoca en su treinta aniversario. Los interesados en conocer sus bases diríjanse al teléfono 915 754 091 o a la web www.rielo.com.

Institució de lectors i acòlits en el Seminari Conciliar de Barcelona. El dijous 13 de maig, Mare de Déu de Fàtima, un grup de nou seminaristes van rebre els ordres menors de mans de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat

a la capella del Seminari. Dos seminaristes de Barcelona: Josep Teixidó i Eduard Puig han rebut el ministeri de lector. Els altres cinc han rebut el ministeri d'acòlit: Felio Vilarrubias, Pedro Rivero, Ramon Santos, de la diòcesi de Barcelona, i Francesc Camón i Sanyika Benarik, de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. En la celebració es va comptar amb una bona assistència de familiars i amics, feligresos de les respectives parròquies i companys d'estudis, a més dels preveres que els acompanyen en les respectives comunitats on col·laboren.

CURSETS

XVIII Curs de formació per a Organistes d'església. Coordinat per Ramon Oranias, OSB, al Monestir de Montserrat (23-28 d'agost), amb possibilitat d'hostatjar-se al Monestir. Matrícula abans del 10 de juliol. Informació: M. Dolors Casanovas, telèfon: 626 924 414, a/e: mariadolorscasanovas@yahoo.es.

EXERCICIS I RECESSOS

Convivències d'escolans. Per a nois de 10 a 18 anys vinculats amb els mossos de les parròquies dels bisbats de Sant Feliu de Llobregat i de Barcelona.

Del 5 al 8 de juliol a la casa del Pare Mnyanet de Begues. Dies per a reflexionar, pregar, i compartir des d'una perspectiva cristiana i vocacional. Més informació: 934 541 600 o 648 181 505.

Casa d'espiritualitat Maria Antònia París. Missioneres claretianes. Exercicis espirituals 2010, del 5 al 14 de juliol, amb el P. Jaume Boada, op. (c/ Major de Sarrià 169 - tel. 932 037 212).

PUBLICACIONS

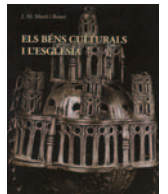
En record del P. Ramon Alberdi, SDB.

Ja en el seu dia (*Full Dominical* del 21/06/2009) vàrem donar la notícia de l'anada a la casa de Déu Pare del P. Ramon Alberdi, salesià. Ara donem notícia d'aquest opuscle que els salesians de Catalunya li han dedicat recordant «aquest salesià de gran humanitat i senzillesa, de bon humor i simpatia, de fina espiritualitat i de profunda reflexió i capacitat de treball investigador. Sí, un home bo, un germà proper i un salesià excel·lent». Qui vulgui exemplars de l'opuscle s'ha de dirigir als Salesians de Sarrià.

Els béns culturals de l'Església.

En aquest llibre, editat per l'Arxiu i el Museu Diocesà de Barcelona, el Dr. Josep M. Martí Bonet, acadèmic d'honor de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, exposa la seva experiència referent a la difusió dels béns culturals de l'Església i a la vegada tributa un homenatge al seu antecessor en aquests càrrecs, Mn. Manuel Trens i Ribas.

Qüestions de Vida Cristiana.

Ha estat publicat el número 236 d'aquesta revista que tracta de forma monogràfica sobre la Bíblia. Aquesta publicació actualment està coeditada per la Fundació Joan Maragall i Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

PALABRA Y VIDA

La Virgen bombardeada de Nagasaki

El pasado 23 de abril, fiesta de Sant Jordi, recibí la visita de monseñor Joseph Mitsuaki Takami, arzobispo de Nagasaki. Visitaba nuestro país con motivo del 65 aniversario de las bombas atómicas lanzadas sobre Japón. Se trataba de una etapa más de una peregrinación de paz. Por esto, con el arzobispo y un grupo de católicos japoneses que le acompañaban, hicimos un acto de plegaria por la paz en la capilla del Arzobispado de Barcelona. También visitaron el templo de la Sagrada Familia.

De labios del arzobispo de Nagasaki, pude oír la historia de la imagen de Santa María, llamada la Virgen bombardeada de Nagasaki, y que se venera en la catedral Urakami de esa ciudad.

Es una imagen que lleva en sus ojos y en su rostro los signos de la tragedia. Me pareció comprender las razones por las que los cristianos de Nagasaki ven reflejada en esta imagen herida su misma historia como comunidad cristiana. Después de haber soportado persecución durante más de 250 años, unos tres mil cristianos de la zona de Urakami fueron exiliados a diversos puntos de Japón. Finalmente, en

1873, se les permitió volver a su pueblo, pero los que sobrevivieron llegaron despojados de todas sus pertenencias.

Ayudados por los sacerdotes de las Misiones Extranjeras de París, después de treinta años, lograron finalizar la iglesia de Urakami. Sin embargo, veinte años más tarde, el 9 de agosto de 1945 —este año hará 65 años—, la bomba atómica destruyó por completo la iglesia que habían construido con muchos sacrificios.

En el altar central de la iglesia había una estatua de la Inmaculada Concepción de María. Era una talla de madera de unos dos metros, basada en la pintura de Murillo y tallada en España, por lo que se cree que fue donada a esa iglesia alrededor del año 1900 por el embajador y ministro D. Uribarri.

La estatua de María se quemó en la explosión de la bomba atómica, pero la cabeza quedó enterrada entre las cenizas y por ello se salvó parcialmente. En el año 2005, con motivo de la conmemoración de los 60 años del trágico bombardeo, se reconstruyó la nave derecha de la catedral de Urakami y se dedicó a

Nuestra Señora Víctima de la Bomba Atómica. La cabeza dañada de la estatua y un pedazo de madera recuerdan la persecución de aquella comunidad cristiana y el drama de la explosión nuclear.

Por eso, esta estatua preside una peregrinación de paz de los católicos de Nagasaki por diversas ciudades de España e Italia, donde, en Roma, serán recibidos por el Papa. «La paz nunca se puede crear por medio de la violencia —me dijo el arzobispo Takami. Mis parientes cercanos también murieron con la explosión de la bomba atómica. Espero que esta peregrinación no sólo haga saber a la gente el sufrimiento causado por las bombas atómicas lanzadas en 1945, sino que también se convierta en un llamamiento a favor de la paz».

Los arzobispos de Hiroshima y Nagasaki han firmado una declaración conjunta en la que piden a los líderes mundiales que den un paso audaz hacia la abolición total de las armas nucleares y el logro de un mundo sin guerras.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona